

Добри му казваше:

- Абе, отче, вашият чай е хубав, ала не ми е сладък като у Майера, при оная пуста музика...

Тогава Натанаил му даваше отново 15 копейки, за да хрумне на младия човек нова идея. На другия ден Чинтулов им изсвирваше на цигулката последното си съчинение.

Книгите и цигулката. С тях той щеше да се върне в Сливен, да покаже на всички, че е станал човек. Ала скрита мъка го гложеше ден и нощ. Той беше изпратил по един пътник писмо до родителите си, заедно с едно стихотворение, ала не беше получил никакъв отговор. Добри не знаеше, че пътникът не беше отишъл до Сливен и майка му напразно чакаше и линзеше от жал за този, който ги беше забравил. Тъй както той чакаше да му пишат, че са получили сърдечното му послание:

Прощавай, синко, много здрави,
едничка ромба на светът,
така съдбинята направи
син с майка да се разделят.

Това ли чаках аз от тебе
откак си още малък бил,
та сега в мойто старо време
в път дълъг си се наредил?
В страни ти чужди ще да идеш
къде ти сочи съвестта,
светът и хората да видиш
и да си търсиш там честта.

Но мислиш ли ти, рожбо мила,
че ще да имам аз покой,
кога от старост и без сила
любезен образ вспомня твой?